

TAR 1994/103: In casu onvoldoende duidelijke aanwijzingen om aan te nemen dat het in de bedoeling van gedaagde heeft gelegen eiseres als ambtenaar aan te stellen

Instantie:	Centrale Raad van Beroep	Datum:	3 maart 1994
Magistraten:	Bekker	Zaaknr:	AW 1993/266
Conclusie:	-	LJN:	AK5712
Roepnaam:	-		

Snel naar: Essentie | Samenvatting | Uitspraak

Essentie

In casu onvoldoende duidelijke aanwijzingen om aan te nemen dat het in de bedoeling van gedaagde heeft gelegen eiseres als ambtenaar aan te stellen

Samenvatting

Voorgeschiedenis

Betrokkene is werkzaam bij de Belastingdienst. Een aanstellingsbesluit tot ambtenaar ontbreekt. De eerste rechter heeft betrokkene niet-ontvankelijk verklaard in haar beroep.

Uitspraak

Een ambtenaarsverhouding kan tot stand komen zonder dat een schriftelijk aanstellingsbesluit aanwijsbaar is. In dat geval dient wel duidelijk te blijken van een aan het betrokken orgaan levende bedoeling om een dergelijke verhouding tot stand te brengen, dan wel van feiten of omstandigheden op grond waarvan de betrokken werknemer heeft mogen begrijpen dat een aanstelling tot ambtenaar feitelijk heeft plaatsgevonden. De Raad is met de eerste rechter van mening dat er in het onderhavige geval onvoldoende duidelijke aanwijzingen zijn om aan te nemen dat het in de bedoeling van de werkgever heeft gelegen om betrokkene als ambtenaar aan te stellen. De gestelde omstandigheden, aanmelding bij het ABP, de aanvraag voor een aanstellingskeuring op grond van het ARAR en het feit dat op de aan betrokkene verstrekte salarisspecificatie het woord 'aanstelling' staat, biedt op zich zelf en in onderling verband beschouwd onvoldoende aanknopingspunten. Uit de salarisspecificatie blijkt dat premies ingevolge de sociale verzekeringswetten zijn ingehouden hetgeen onmiskenbaar duidt op een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht.

Bron: Juridisc Ambtenarenrecht

Uitspraak

Uitspraak in het geding tussen:

J, wonende te U, eiseres,

en

de directeur van de Belastingdienst, directie Particulieren Utrecht, gedaagde.

I. Ontstaan en loop van het geding

Eiseres heeft op de daartoe bij aanvullend beroepschrift aangevoerde gronden hoger beroep doen instellen tegen de door de Arrondissementsrechtbank te Utrecht op 5 maart 1993 onder nr. AW 1991/257 gegeven uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van 10 februari 1994, waar eiseres in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. J.A. Pieters, advocaat en procureur te Utrecht, en waar gedaagde zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. W. Hubbeling, werkzaam bij de Belastingdienst/directie Particulieren Utrecht, A.B.W. Welbergen, werkzaam bij de Belastingdienst/Opleidingen te Utrecht, en J. Otto, werkzaam bij de Belastingdienst/Particulieren Leiden.

II. Motivering

Met ingang van 1 januari 1994 is de Algemene wet bestuursrecht in werking getreden en de Ambtenarenwet 1929 - sindsdien geheten Ambtenarenwet - gewijzigd. De in dit kader gegeven wettelijke regels van overgangsrecht brengen echter mee dat op het onderhavige hoger beroep moet worden beslist met toepassing van het procesrecht zoals dat gold vóór 1 januari 1994, behoudens wat betreft de mogelijkheid van vergoeding van proceskosten als geregeld in artikel 8:75

van de Algemene wet bestuursrecht.

Onder verwijzing naar de aangevallen uitspraak voor een meer uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden stelt de Raad vast dat in dit geding slechts aan de orde is de vraag of de eerste rechter eiseres terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar primaire beroep op grond van overwegingen die kort samengevat hierop neerkomen, dat niet is gebleken dat eiseres door gedaagde in ambtelijke dienst is aangesteld, zodat zij niet als ambtenaar in de zin van de Ambtenarenwet 1929 kan worden aangemerkt.

De Raad beantwoordt deze vraag bevestigend. Mede naar aanleiding van het in hoger beroep aangevoerde overweegt hij nog het volgende.

De eerste rechter heeft verwezen naar vroegere jurisprudentie op dit punt, onder meer gepubliceerd in het Tijdschrift voor Ambtenarenrecht 1990, nr. 74, waaruit blijkt dat niet is uitgesloten dat onder omstandigheden een ambtenaarsverhouding tot stand kan komen zonder dat een schriftelijk aanstellingsbesluit aanwijsbaar is. Ingevolge die jurisprudentie dient dan echter wel duidelijk te blijken van een aan de zijde van het betrokken orgaan levende bedoeling om een dergelijke verhouding tot stand te brengen, dan wel van feiten of omstandigheden op grond waarvan de betrokken werknemer heeft mogen begrijpen dat een aanstelling tot ambtenaar feitelijk heeft plaatsgevonden.

De Raad is met de eerste rechter van oordeel dat er in het onderhavige geval onvoldoende duidelijke aanwijzingen zijn om aan te nemen dat het in de bedoeling van gedaagde heeft gelegen eiseres als ambtenaar aan te stellen.

De van de kant van eiseres aangevoerde omstandigheden, te weten de aanmelding bij het Algemeen burgerlijk pensioenfonds, de aanvraag voor een aanstellingskeuring op grond van het Algemeen Rijksambtenarenreglement, de vermelding "aanstelling" op salarisspecificaties en de vakantiekaart met vermelding van 24 vakantiedagen in plaats van de acht waarop zij bij een dienstverband van vier maanden recht zou hebben, bieden hiervoor noch op zich beschouwd, noch in onderling verband bezien voldoende aanknopingspunten.

De Raad maakt de overwegingen die de eerste rechter dienaangaande aan de ook in eerste aanleg naar voren gebrachte stellingen van eiseres heeft gewijd tot de zijne en voegt daar nog aan toe dat hij aan de omstandigheid dat de aan eiseres verstrekte salarisspecificaties het woord "aanstelling" bevatten, niet die betekenis kan hechten die eiseres daaraan toegekend wenst te zien. Daartegenover staat immers dat uit die salarisspecificaties tevens blijkt dat premies ingevolge de sociale verzekeringswetten zijn ingehouden, hetgeen onmiskenbaar duidt op een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht. Ook uit het verstrekken van een verlofkaart op zich kan geen ambtelijke aanstelling worden afgeleid, terwijl vermelding van een aantal vakantiedagen van 24 niet in één van beide richtingen (aanstelling of arbeidsovereenkomst) wijst en hier in beide gevallen even onjuist was.

Gelet op het hiervoor overwogene ziet de Raad geen aanleiding om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

Derhalve wordt beslist als volgt:

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.